

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24090/2023
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Туфегџић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6005/22 од 08.06.2023. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6005/22 од 08.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6005/22 од 08.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6005/22 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потрђена пресуда Другог основног суда у Београду П 255/21 од 03.10.2022. године, у ставовима другом, трећем и четвртном изреке, којима је дозвољено објективно преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 18.01.2022. године, обавезан тужени да тужиоцу исплати 4.210.989,93 динара, са законском затезном каматом од 03.10.2022. године као дана пресуђења до исплате, као и да му на име трошкова парничног поступка исплати 385.415,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, након утврђења да је део кат.парц. .. КО Рушањ, која је у власништву тужиоца и која је по својој намени Детаљним урбанистичким планом насеља Рушањ („Службени лист града Београда, бр. 30/1/90) одређена делом за саобраћајну и јавну површину – улицу, ушла у састав улице ... у површини од 1323м² што је 82,4% њене укупне површине и у природи се користи као јавна површина – улица, обавезан је тужени да тужиоцу исплати накнаду у висини тржишне вредности тог дела непокретности, који није формално експроприсан, већ је планским документом предвиђен за јавну намену и радњама туженог практично изузет из државине тужиоца, тако што се у природи користи као јавна површина – улица, па сходно одредбама Закона о јавној својини представља добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази. На тај начин без спроведеног управног поступка експропријације, тужилац је лишен права својине на непокретности, због чега је тужени у обавези да му исплати новчану накнаду као посебан вид заштите права на имовину, сходно члану 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.01.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 4.210.989,93 динара (35.813,318 евра по курсу 1 евро = 117,5800).

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**